52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

SNIJEŽNI OŽILJCI

Kao da smo se navikli na ove vrućine.

Niko više ne kuka.

Normalno je hodati po suncu.

Doduše, grad je pun zelenila pa ima dosta hlada.

Ja tačno znam u koliko sati ću hodati lijevom ili desnom stranom ulicama grada.

Ispijamo kafe, pijemo puno vode, radimo, družimo se.

Dan je proticao mirno bez stresa jer svi rade one poslove za koje su zaduženi.

Bilećanski mladi glumci su odigrali „Ožiljke“, mladalački, energično.

Teška predstava o raznim vrstama nasilja koje ostavljaju duboke ožiljke u dušama tih mladih ljudi.

Ostavili su jasnu poruku da neće biti takvi, da neće uraditi ništa drugima što će im proizvesti duševne rane.

Naravno, to je ujedno i apel svima da to ne rade, kao i da oni koji su već pretrpjeli i trpe neku vrstu nasilja otvoreno progovore o tome.

Na takav način je moguće očistiti dušu od pretrpljenih trauma.

U pratećem programu smo gledali goste iz Čakovca, lijepa predstava.

„Kada padne prvi sneg…“

„Đelem, đelem…“

Poslije Okruglog stola, dugo smo sjedili ispred Holivuda: Slađana, Željo, Jelena, Mirza, Senada, Ermina, Sejfa…

Večeras Banjalučani.

Studentsko pozorište sa predstavom „Svi smo mi glumci“.

Slažem se.

A mi idemo dalje.

BUGOJNO OD 13.07. DO 20.07.2024.

U TOKU SU I RADIONICE
VODITELJ – JELENA KORDIĆ KURET

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

POTPISAN SPORAZUM O SARADNJI IZMEĐU DVA VELIKA FESTIVALA AMATERSKOG TEATRA

FESTIVAL BIH FEDRA I FESTIVAL SREDNJOŠKOLSKOG DRAMSKOG STVARALAŠTVA BIH KONJIC

U utorak, 16. jula, je u prostorijama Kulturno-sportskog centra Bugojno potpisan sporazum o saradnji između Teatarskog festivala BiH FEDRA Bugojno i Festivala srednjoškolskog dramskog stvaralaštva Bosne i Hercegovine Konjic.

Ova dva festivala, veoma bliska po strateškim ciljevima i vizijama, sporazum su potpisali s ciljem intenzivnije saradnje radi kvalitetnijeg i sadržajnijeg razvoja dramske kulture i amaterskog dramskog stvaralaštva u Bosni i Hercegovini. Sporazum podrazumijeva saradnju i razmjenu informacija kada je u pitanju program Festivala, učešće pobjedničkih predstava svakog festivala na drugom festivalu, svaki oblik saradnje koji doprinosi festivalima, ali i općenito razvoju dramske kulture u Bosni i Hercegovini.

Ispred Amaterskog pozorišta Neretva, Konjic, prisutni su bili predsjednica Pozorišta, Ena Osmanović, predsjednik Organizacionog odbora, Inas Jablan i predsjenik Skupštine Pozorišta, Ajdin Tinjak. Ispred Kulturno sportskog centra Bugojno prisustvovali su Mirza Idrizović, direktor Kulturno-sportskog centra Bugojno i Teatarskog festivala BiH FEDRA Bugojno, te Vahid Duraković, organizator kulturnih aktivnosti Kulturno-sportskog centra Bugojno. Koliko je zapravo ovaj Sporazum važan kako za Bugojno i Konjic, tako i za amatersku scenu Bosne i Hercegovine, rekli su i predstavnici oba festivala.

„Ovaj sporazum je izuzetno značajan za razvoj dramskog stvaralaštva, kako u Konjicu tako i u Bugojnu. Dogovorili smo jednu saradnju razmjene iskustava, ali i predstava između Festivala. Predstava koja pobijedi na FEDRI učestvovat će na Festivalu u Konjicu, a predstava koja pobijedi u Konjicu, učestvovat će u takmičarskom programu na FEDRI. Smatram da je ovo jedna izuzetno pozitivna priča i dobra prilika da se pošalje jedna pozitivna slika i poruka generalno kada je u pitanju teatarska umjetnost.”

Mirza Idrizović, direktor KSC-a Bugojno i Teatarskog festivala BiH FEDRA Bugojno.

„Ovaj sporazum je od velikog značaja kako za naše pozorište tako i za naše partnere, sada i saradnike. Jako se radujemo i nadamo se da će naša saradnja trajati dugo, te da će biti veoma uspješna.”

Ena Osmanagić, direktorica AP Neretva Konjic

„Smatram da je ovo značajan trenutak za razvoj dramskog amaterizma u Bosni i Hercegovini jer se radi o dva festivala koji su veoma kompatibilni po svojim misijama, vizijama i strategijama. Mislim da će ova saradnja u budućnosti da se nastavlja i razvija u interesu dramskog razvoja amaterskog stvaralaštva u Bosni i Hercegovini.”

Vahid Duraković, organizator kulturnih aktivnosti KSC-a Bugojno

Ovaj sporazum će umrežiti veliki broj amatera iz čitave Bosne i Hercegovine i doprinijeti radu ova dva velika Festivala, tako praveći jedan veliki korak za amatersku scenu Bosne i Hercegovine.

BUGOJNO OD 13.07. DO 20.07.2024.

SA PREDSTAVE "OŽILJCI" OMLADINSKO POZORIŠTE BILEĆA

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

SA OKRUGLOG STOLA "OŽILJCI"

Moderator **Mirza Skenderagić** je u uvodu konstatovao kako je i ove četvrte festivalske noći publika imala priliku gledati dobru predstavu u kojoj je na prvu vidljiva dramaturgija koja drži sve na okupu i daje prostor da se razigra. Pitao je učesnike kako su spojili tri priče i kako je izgledao početak procesa.

Gojko Samardžić je upoznao prisutne o samoj ideji nastanka predstave koja je došla po pozivu sa jednog festivala iz Žepča da naprave predstavu. Kad su počeli, dogovorili su se da nemaju pravila, već da svi donose ideje koje su lagano pretvarali u predstavu tako što su priče prilagođavali temi nasilja. Nedostatak tačnog plana im je odgovarao jer nisu robovali pravilima.

Mirza Skenderagić je rekao kako se u predstavi prepoznaje Andrićeva priča „Deca“ kao i drugih autora koje su oni lijepo razigrali. Zanimalo ga je kako je njima mladima bilo prilagođavati se ovoj teškoj temi nasilja, ali i istovremeno odmicati se od nje i da li su imali ličnih iskustava.

Dejan Radovanović se uključio u razgovor istaknuvši da su svi rado dolazili na probe i da im je tema odgovarala jer je nasilje glavna tema današnjice i vrlo je često. Smatra da je svako bar jednom doživio neku vrstu nasilja i zato su mogli da se nose sa tom temom.

Milica Šešlija je dodala da im je bio cilj da prenesu svima koliko puno ljudi je izloženo nasilju te smatra da se o tome treba pričati da bi se isto riješilo. Dejan Radovanović je istaknuo glavno pitanje kojim su se bavili u procesu, a to je da li su oni nekad bili nasilnici svjesno ili slučajno, tako da su mogli da uđu i ulogu nasilnika jer svakodnevno viđaju nasilnike i uočavaju njihovo ponašanje.

Aleksandar Jokanović je otkrio kako u samoj predstavi uzdasi drugara koji igraju žrtve, njega uvijek naježe i uvijek se pita čime se to nasilnici hrane pa da su takvi.

Gojko Samardžić je govorio kako je on kreirao svoj lik jer na neki način igra i sebe u predstavi tako da je iz sebe i svog iskustva crpio ideju za lik koji igra.

Bojan Milidragović, reditelj predstave, je objasnio da su u početku znali samo da će obrađivati temu nasilja, tako da je ovo bio istraživački proces. Pronalazili su priče, nešto je došlo iz radionica i sklapali sve u cjelinu. Proces je bio intenzivan, puno su i improvizovali iznoseći neka svoja lična iskustva, razgovarali. Cilj predstave je bio da svi sebi postave pitanje: jesam li nasilnik ili jesam li žrtva?

Slađana Zrnić, članica žirija, je čestitala bilećkom ansamblu koje prvi put gleda na Festivalu, upoznavši ih sa ciljem okruglog stola gdje svi iznose svoje primjedbe i mišljenja te da kritika može da bude veoma afirmativna. Sugerisala je ansamblu dvije stavri, prvo da u buduće obrate pažnju na punkt u kojem moraju objasniti razlog nasilničkog ponašanja, odnosno ko je maltretirao negativca pa on zbog toga postaje takav, a druga stvar je pohvalna jer je veoma prijatno iznenađena radom sa ovim mladim ljudima čija je igra stilski ujednačena i što je najvažnije, ostavljaju sebi prostor da se preživi emocija. Zabrinula se da će cijela predstava biti apokalipsa, ali su je na kraju razuvjerili jer izgovaraju: Mi nećemo biti nasilnici. Također, pohvalila je razmišljanje mladog glumca Gojka Samardžića o načinu kreiranju lika jer to jeste osnova glume. Smatra da je Bojan Milidragović na dobrom putu da pravi mlade glumce.

Jelena Kordić Kuret je rekla da joj je lično jako teško da govori o ovoj temi jer je i sama roditelj zbog toga im se zahvaljuje jer treba da govorimo o ovome čemu svakodnevno svjedočimo. Ono što je izašlo iz predstave i što je njen najljepši segment jeste jasna ideja iza koje svi stoje i znaju zbog čega to rade, a to i jeste smisao pozorišta.

Armin Omerović se prijatno iznenadio igrom mladih glumaca u kojoj su postigli jedno stanje. Iako u predstavi ima ritmičnih problema, svi su ujednačeni. Tema je fantastična i dobro je razrađena, posebno u momentima kada prikazuju nasilje kroz upotrebu društvenih mreža kojima su mladi podložni. Drago mu je da su mladi progovorili o ovom problemu u predstavi koju, po njegovom mišljenju, treba da pogledaju svi u BiH, i obećao je da će sve učiniti da im omogući da igraju u Sarajevu.

Mirza Skenderagić je pitao učesnike kako oni vide rješenje za popravljanje društva. Dejan Radovanović je rekao da oni već popravljaju tako što su radili ovu predstavu u kojoj žele da ljudima otvore oči da vide šta se dešava i da spriječe jer nasilje nema smisla.

Gojko Samardžić smatra da je ova predstava svakom od njih donijela neko prosvjetljenje jer su postali osjetljiviji i sad već upozoravaju druge na oblike nasilja, a svakako to rade i igrajući predstavu. Zahvalio se Bojanu i Lazaru od kojih su mnogo naučili o teatru i životu.

Mirza Skenderagić je pohvalio kretivna rješenja u predstavi, posebno igru sa stolicama. Smatra da su kompletirali sve vrste nasilja prikazavši šta sve može biti nasilje. Bojan Milidragović je rekao da nisu ni zagrebali ovu temu jer je previše nasilja oko nas. I u narednim predstavama će se baviti nekim bitnim temama.

Lana Samardžić dodaje da je sazrela kroz ovaj proces i mnogo bolje danas u društvu prepoznaje sve oblike nasilja. Ističe kako je jako zahvalna što je dio ove predstave jer smatra da ih je teatar dosta oblikovao, a danas drugačije gledaju na stvari i opreznije se šale.
Mirza Skenderagić je zamolio režisera da pojasni motiv djevojke u crvenom, na šta je Bojan odgovorio da je to apstraktan lik, metafora ožiljaka.

Mirza Skenderagić je zamolio **Radu Koljivrat**, glumicu, djevojku u crvenom, da kaže kako joj je bilo igrati ovu ulogu, a Rada je odgovorila da je gledala u unutrašnju bol koju glumci skrivaju u sebi.

Abduselam Hozić je impresioniran načinom na koji je predstava postavljena. Smatra da je verbalno nasilje mnogo gore od fizičkog, a poslije predstave je ostao u dubokom razmišljanju o vlastitim ožiljcima.

Željko Milošević je posebno pohvalio mladu ekipu iz Bileće, sobzirom na to da je Bileća malo mjesto u kojem se skoro ništa kulturno ne dešava i upravo u tome je veličina Bojana i Lazara koji su okupili mlade ljude i fantastično rade s njima. Ono što je još pohvalno jeste da su prošle godine imali predstavu koja je bila neuporedivo lošija od ove koju su samo godinu kasnije napravili. Izrazio je najiskrenije želje da se njihovo omladinsko pozorište nikada ne ugasi i da imaju pomoć koju trebaju da imaju, a nemaju.

Vahid Duraković je poželio dobrodošlicu u ime domaćina rekavši kako on jako dobro poznaje amatersku scenu u BiH istaknuvši kako naš Festival ima za cilj da afirmiše mlade grupe kao što su oni koji su prvi put na Festivalu te se nada da će i ubuduće mnogo raditi.
Na kraju je Slađana Zrnić dodala još jednu sugestiju mladim glumcima vezano za privatni nakit kazavži kako glumac mora biti čist, bez privatnog nakita osim ako njegov lik to ne zahtijeva.

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

IZ UGLA KRITIKE

“Ožiljci” Omladinskog pozorišta Bileća

Piše: Mirza Skenderagić

Četvrtog dana Festivala, u Maloj sali je izvedena predstava „Ožiljci“ Omladinskog pozorišta Bileća i Doma kulture „Jevto Dedijer“ Bileća, a u režiji Bojana Milidragovića koji sa svojim mladim ansamblom progovora o vječitoj društvenoj temi: nasilju. Nastala prema motivima pripovijetke „Deca“ Ive Andrića i priča „Šestica“ Jelene Tasić i „Ko je to?“ Selme Parisi, ova predstava donosi dramaturški mozaik u kojem je teško razaznati gdje završava jedna, a počinje druga ili treća priča, pa se može reći da ovi književni predlošci predstavljaju samo dio procesa nastanka jednog originalnog teatarskog djela, čija se tjelesna i duhovna, odnosno stvarna i metaforička bol osjete već u naslovu.

Iako „Ožiljci“ obiluju manjim i većim, pretežito izvedbenim pogreškama, ožiljci koje ova djeca pokazuju pred svima osjete se i fizički, i psihološki i duhovno, jer njihovo iscrtavanje na licu, oni prolaze cijelim svojim bićem. Ova djeca, malo prošla Andrićeva, a ipak naša, sadašnja, više ne čekaju da život padne na „Šesticu“ niti sanjaju nametnute sretne krajeve, ali se uporno pitaju: Ko je to? I sebe, i druge. Lako im je povjerovati, jer i sami provjeravaju: šta znači biti nasilnik? Kada igraju žrtve, prisjećaju se vlastite boli koju im je neko drugi nanio, a dok stvaraju nasilnika, tragaju za boli koju bi oni mogli ili već jesu, svjesno ili nesvjesno nanijeli drugima. Riječima, ne nužno šakama.
U okviru amaterskog teatra ova predstava je psihološki prokopala najviše, vjerovatno i ne znajući koliko se daleko može ili treba otići, a možda i ne odredivši svoj vlastiti idejni cilj. Ako se pak željelo sagledati nasilje iz što više društvenih i ličnih uglova, onda se u tome gotovo u potpunosti uspjelo, jer sa pronađenim predloškom, sa improvizacijom u koreografiji, sa tačno odabranom muzikom, sa boljim i lošijim pojedinačnim glumačkim izvedbama, sa poigravanjem sa nadrealnim i vještim spajanjem stvarnog i imaginarnog, sa ogoljenom scenografijom i poništenim kostimima, Omladinsko pozorište iz Bileće je stvorilo opipljivo, istinito i katarzično postapokaliptično društvo, u kojem, taman kad pomislimo da nema svjetla i nade, lanac nasilja pukne pod pritiskom dobra.

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

KNJIGA UTISAKA

„Ožiljci“

Omladinsko pozorište Bileća

Top

Super ste

Super ideja

Dobra ideja, ali posljedice malo preuveličane!Top u svakom slučaju

Stop mobing!!! Mobing je opasan u svakom obliku!

Fenomenalno!

Bilo je super!

Divna poruka!

Gluma dobra, zadnja scena treba preradu!

Sve top osim Squid Game!

Top

Divna mladost progovara na ožiljcima koji bole! Bravo!

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

RAZGOVOR SA...

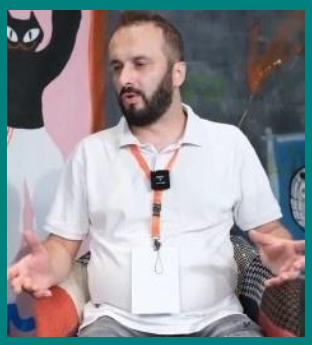

BOJAN MILIDRAGOVIĆ

Režiser predstave "OŽILJCI"

Četvrta predstava u okviru takmičarskog programa 52. FEDRE je predstava „Ožiljci" koju izvodi ansambl Omladinskog pozorišta Bileća i Doma kulture „Jevto Dedijer" Bileća u režiji Bojana Milidragovića. Hvala što ste odvojili vrijeme prije samog igranja da porazgovarate sa nama. Ima li treme?

Hvala Vama na pozivu. Treme uvijek ima. Mislim da katkad imam veću tremu nego sami glumci.

Predstava „Ožiljci" govori o vršnjačkom nasilju. Ono što je posebno zanimljivo jeste da su mladi učestvovali u svakom dijelu ovog procesa i samom kreiranju predstave. O čemu su to oni govorili, šta ih tišti i kako su iznijeli sve ono što ih na neki način boli?

Uzeli smo temu o vršnjačkom nasilju jer je, nažalost, to za njih aktuelna tema, s kojom se u ovom uzrastu relativno često susreću. Dobili su zadatak da istražuju – kroz novinske članke, medije i druge izvore te smo na kraju dobili 3 priče. Govorimo o „Šestici" Jelene Tasić, „Deci" Ive Andrića i „Ko je to?" Selme Parisi. Na to smo dodali aktuelne teme, društvene igre i na kraju smo dobili komad koji je poput nekog kolaža sa 5 scena. Ova tema je, nažalost, još uvijek aktuelna, ali se o njoj itekako nedovoljno govori. Mi smo upravo zbog toga odlučili da se bavimo ovom temom, uzevši jedan drugačiji pristup. Pokušali smo da, kroz stvaranje atmosfere, scenski pokret, metaforično preispitivanje i emocionalni izražaj kod gledalaca izazovemo jedan misaoni proces koji bi eventualno mogao dati neke rezultate.

Kada se priča o ovoj ili bilo kojoj drugoj temi kroz teatar, koliko to po Vašem mišljenju može osvijestiti publiku?

Predstavom koju smo uradili mi ne nudimo odgovor, već postavljamo pitanja, otvaramo teme. Misaoni process, koji sam već pomenuo, ne izazivamo samo kod publike, već i kod nas samih. Često smo razgovarali tokom procesa i tu se postavlja jedno vrlo bitno pitanje: Jesam li (bio) žrtva ili nasilnik? Mislim da je to ono što ova predstava zapravo postiže i da je namijenjena svima. Svakako mislim da i mlađi uzrasti, naročito stariji razredi osnovnih škola, moraju obavezno da je pogledaju jer svakako mislim da može pokrenuti bitna pitanja.

Kakva je teatarska scena, odnosno teatarska publika u Bileći?

Teatarska scena smo, bar u ovom trenutku, mi. Prije dvije godine smo pokrenuli svoju priču. Teatarska publika je sjajna, igrali smo ovu predstavu već nekoliko puta u Bileći, u punoj sali. Posebno mi je drago što smo dobili i publiku mlađeg uzrasta. Sada je bitno da nas ne napušta entuzijazam i volja. Voljeli bismo da proširimo naše pozorište i da povećamo broj polaznika na čemu već radimo, tako da se nadamo da pozorište ima budućnost.

Po vašem mišljenju, koja je važnost teatarskih festivala, posebno amaterskih?

Ovo nam je do sada šesti festival, sa samo dvije urađene predstave. Tek tada smo se susreli sa onim što rade drugi amaterski teatri i imali priliku da se poredimo s njima i učimo od njih. Na festivalima poput ovog postoji i ozbiljan žiri, ozbiljna selekcija. Bitno nam je i da čujemo kritike.

Možda nekad i Vi napravite vlastiti festival, kakvo Vam je mišljenje po tom pitanju?

Pa možda i napravimo. Ali ne želim unaprijed o tome. Ja se nadam da će Bilećani ovo čuti i podržati ovu ideju!

Hvala još jednom na razgovoru, pogotovo što smo uletjeli prije igranja. Sretno!

PREDSTAVLJAMO

GOJKO SAMARDŽIĆ
Glumac večeri
predstave "OŽILJCI"

Razgovaramo sa Gojkom Samardžićem, mladim glumcem Omladinskog pozorišta iz Bileće, koji je ove večeri dobio nagradu „Glumac večeri". Kaži nam neke svoje utiske sa okruglog stola.

Ja sam iznenađen otvorenim razgovorom na okruglom stolu, sugestijama i kritikama koje smo dobili. Svaka kritika koja je izrečena na okruglom stolu će nama dobro doći i mi ćemo je prihvatiti s ciljem da unaprijedimo našu predstavu. Veoma sam sretan što sam imao prilike da čujem mišljenja o našoj predstavi od stručnih ljudi i profesionalaca koji imaju šta da kažu.

Prvi put ste na našem Festivalu, kakvi su vaši utisci o organizaciji i atmosferi?

Ja sam fasciniran ovim festivalom, zaista se radi o profesionalno organizovanom festivalu, svi ljudi koji su angažovani na festivalu su izuzetno ljubazni, svi su tu u svakom trenutku da pomognu i zaista sam uživao u Bugojnu.

Možda je rano za ovo pitanje, ali interesuje me kakvi su tvoji planovi za budućnost, da li možda postoji nekakvo razmišljanje o upisivanju neke umjetničke akademije?

Na ovo vaše pitanje trenutno ne mogu da dam odgovor. Tek sam na početku nekog svog životnog puta, ali je činjenica da ljubav prema glumi u meni postoji još od djetinjstva mada nisam imao gdje da je pokažem i zapravo nisam ni imao pravu predstavu šta je to. Tek kada smo počeli da radimo na ovoj predstavi, shvatio sam koliko je gluma težak i kompleksan posao. U svakom slučaju pozorište i rad u pozorištu mi se jako dopada i jedva čekam da krenemo raditi na nekom novom projektu.

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

FEDSIKON

1. **Ime i prezime:**Anastasija Albijanić
2. **Mjesto iz kojeg dolazite:**Bileća
3. **Da ne znate koliko imate godina, šta biste rekli, koliko ste stari**?
   Rekla bih oko 18-20 godina.😊
4. **Koliko godina ste u teatru?**Skoro dvije godine.
5. **Da se sreća mjeri novcem, koja vrsta posla bi vas učinila bogatim?**
   Stvaranje u svakom smislu, kao i vrijeme provedeno sa najmilijim.
6. **Šta je gore – doživjeti neuspjeh ili nikad ne pokušati?**
   Nikad ne pokušati!
7. **Da možete promijeniti jednu stvar na svijetu, šta bi to bilo?**
   Učinila bih da ljudi imaju više empatije.
8. **Je li se vaš najveći strah ikad ostvario?**
   Nikada u potpunosti, ali bilo je trenutaka kada je bilo blizu.
9. **Šta biste radije bili – problematični genijalac ili sretna budala?**
   Problematični genijalac.
10. **Koje je najvažnije obećanje koje ste sami sebi dali?**
    Iako se čini nemoguće, pokušaj! Nikada ne odustaj prije vremena!

PREDSTAVLJAMO

ČLANOVI ŽIRIJA PUBLIKE

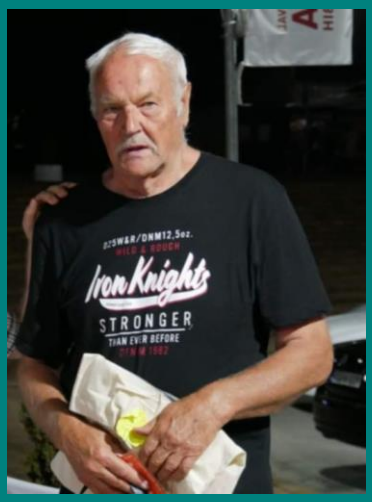

Sead Karadža

Rođen je u Bugojnu. Osmogodišnju i srednju školu je završio u Bugojnu. Završio je Elektrotehnički fakultet, smjer Elektronika. U Gimnaziji je radio kao profesor informatike. Sada je u penziji skoro punih osam godina. Prošlih godina je bio član Žirija publike na FEDRA festivalu.

Vanda Herceg je završila Engleski jezik i književnost i latinski jezik i rimsku književnost na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru. Radila je kao predavač engleskog jezika u vrtiću i osnovnoj školi, a trenutno radi kao profesor latinskog jezika u Mješovitoj srednjoj školi „Gimnazija Bugojno“. Voli putovati i istraživati. Podršku Festivalu FEDRA davala je kao članica Žirija publike 2017. godine.

Minela Ugarak je rođena u Bugojno. Završila je Fakultet humanističkih nauka u Mostaru, te radi kao profesorica njemačkog jezika u Mješovitoj srednjoj školi „Gimnazija Bugojno“. Pored toga je sudski tumač za njemački jezik i certificirani ispitivač Austrijske jezičke diplome ÖSD. Nije aktivni član pozorišta, ali pozorište podržava kroz rad supruga i djece. Majka je dvoje djece.

Vahid Duraković
„Dramaturgija evropskog lutkarstva (fragmenti)“
Muzej književnosti i pozorišne umjetnosti BiH, 2024.
Studio lutkarstva Sarajevo
(dio iz knjige)

1. LUTKARSKA DRAMATURGIJA U 20. STOLJEĆU

Praksa u lutkarskim pozorištima tokom 20. stoljeća ukazuje na to da lutkarski tekst postoji kao jedinstvena i specifična umjetnička forma. Originalne tekstove za lutkarska pozorišta pisali su ugledni dramski pisci i spisateljice, lutkari i lutkarke, pjesnici i pjesnikinje. Pisci poput Evgenija Veniamoviča Speranskog, Jelizavete Tarahovske, Jurija Jelisejeva, Jana Malíka, Františeka Weniga, Luke Paljetka, Stevana Pešića i mnogih drugih, stekli su ugled u umjetničkim krugovima kao autori/ce tekstova za lutkarsko pozorište. Pisali su originalne komade-bajke i adaptirali (dramatizirali) bajke, dramske komade, priče, pjesme, mitove i legende, a ponekad i romane.

Tokom 20. stoljeća na lutkarsku su dramaturgiju veliki uticaj imala i opća kretanja u dramaturgiji dramskog pozorišta, koja je bila daleko sadržajnija, teorijski mnogo više istražena i analizirana. Promjene koje su se događale u estetici dramskih komada, od Alfreda Jarryja do Jona Fossea, od početaka *građanske drame* i *tragične farse* do *dramaturgije in-yer-face* i *postdramskog teatra*, u mnogim svojim pristupima i izražajnim sredstvima imale su određene bliskosti s estetikom lutkarstva.

> *Početkom 20. stoljeća otpočeo je razvoj koji je zapadno kazalište, tradicionalno određeno dramom, iz temelja promijenio: avangardni pokreti proklamirali su deliterarizaciju kazališta kao svoj program* (Fisher-Lichte, 2011: 137).

Alfred Jarry glumce depersonalizira i pretvara ih u „lutke“, koje mehaničkim ponašanjem i napadnom pretjeranošću oslikava kao groteskne historijske karikature, nemoćne lutke nesposobne da ovladaju vlastitom situacijom. Apollinaireov antirealizam transformiran u nadrealističke slike, koje potiču od njegove veze s kubizmom i dadaizmom, manifestira se u predstavama tako što mnogi elementi scene i predmeti *oživljavaju*. U najpoznatijoj dadaističkoj drami *Srce na benzin* koju je napisao Tristan Tzara likovi su Oko, Usta, Nos, Uho, Vrat i Obrva. *Plava ptica*, bajkovita priča Mauricea Maeterlincka o sreći, velikodušnosti, plemenitosti i prijateljstvu, igra se jednako u dramskom i lutkarskom pozorištu. Idejni tvorci nadrealizma André Breton i Philippe Soupault, 1920. godine koristili su kišobran, šlafrok i šivaću mašinu u „performansu“ *Zaboravite na mene*.

U dramama Eugènea Ionesca i Samuela Becketta *ličnosti tragične farse su mehanizmi, marionete koje mehanički reaguju na okolnosti, bez svesti o svom ponašanju i*

okolnostima koje ih okružuju (Selenić, 1971: 41). O uspjehu Beckettovih tekstova na lutkarskoj sceni pisao je Edi Majaron u svojoj knjizi *Vera u lutku*.

> *Njegovo pozorište apsurda je bilo kao poručeno da lutkom naglasi manipulativnost šematično prikazanih protagonista njegovih drama, „u kojima se ništa ne događa". Kao takve, one su bile alegorija vremena gvozdene zavese, čovekove zavisnosti od manipulacije na obe njene strane* (Majaron, 2014: 124).

Kao glavne zastupnike beketovske dramaturgije u lutkarstvu Srbije Majaron navodi Aleksandra Popovića (*Parodni trčuljak*) i Stevana Pešića (*Lovačka priča* i *Petao s repom duginih boja*). Od hrvatskih autora izdvaja Ivana Bakmaza (*Šešir i šeširica*), Luku Paljetka (*Vesela kutija, Priče iz detinjstva – Nikola Tesla*). Među najznačajnije slovenačke autore čija je poetika bila bliska drami apsurda Majaron navodi Franu Puntara (*Stolica ispod stolice, Kruške gore – kruške dole*) i Daneta Zajca (*Petao se sastavlja, Zašto i upitnik*).

Bliskost prema lutkarskoj dramaturgiji, a posebno vizuelnoj dramaturgiji koja je okosnica dramaturgije pozorišta lutaka, primjetna je i u otklonu Antonina Artauda od *kulture* i *civilizacije* kao vještačkih tvorevina koje su izvitoperile ljudskost i izazvale *kugu u pozorištu*. Pozivajući na povratak ljudskoj prirodi, Artaud ističe:

> *Stari totemizam životinja, kamenja, predmeta krcatih eksplozivnom snagom, divljački iskićenih kostima, jednom rečju sve što služi tome da se uhvate, uprave i razviju snage, sve je to za nas mrtva tvar iz koje jedino umemo da izvučemo artističku i statičnu korist, korist uživaoca a ne učesnika* (Arto, 1971: 28).

Bertolt Brecht u nearistotelovskom *epskom teatru* kroz *Verfremdungseffekt* (efekt začudnosti), umanjujući značaj *uživljavanja*, emocije i katarze, želi podstaknuti kritičko razmišljanje čovjeka o svijetu oko sebe. Za ostvarivanje *efekta začudnosti* Brecht se koristi postupcima direktnog obraćanja publici pripovijedanjem, stalnim ulaženjem i izlaženjem glumca iz lika (distanciranjem), songovima, a radnju razvija nizom labavo povezanih epizoda, gdje su *dekor, koreografija, osvetljenje, muzika autonomni elementi komada* (Selenić, 1971: 82). Svi ti elementi epskog teatra imaju direktnu ili posrednu vezu i s izražajnim sredstvima lutkarskog pozorišta i lutkarske dramaturgije.

U knjizi *Lutkarstvo i velikani modernizma*[1] Branka Rudman analizira primjenu dramaturških iskustava Stanislavskog, Brechta i Artauda u lutkarstvu. U estetici lutkarstva S. Obrascova, koji je u mladosti bio član Moskovskog hudožestvenog pozorišta, prepoznaje uticaj

[1] Rudman, Branka. (2017). *Lutkarstvo i velikani modernizma*, Školska knjiga, Zagreb, 2017.

Sistema Stanislavskog. Rudman tu vezu pronalazi u načinu korištenja pokretnog paravana, koji je u postavci predstava imao bitnu ulogu kod Stanslavskog, dok u lutkarstvu često predstavlja samostalnu lutku. Bitnu vezu pronalazi i u *animaciji glumca* kao *stvaralačkog samosjećanja* (Stanislavski) i *animaciji lutke*, koja se iz pozicije *tehnike animacije* transformira u *umjetnost animacije,*[2] gdje se veliki značaj pridaje ritmu i tempu kao osnovnim elementima uvjerljivosti igre, odnosno animaciji lutke.

Veze Brechta s *epskim teatrom* su višestruke, a ogledaju se u poetici otvorenog predočavanja *procesa proizvodnje* scenske radnje u *epskom teatru,* što je blisko demistifikaciji lutke i izazivanju sumnje kod publike u mogućnost razgraničenja stvarnosti i ne-stvarnosti. U tom procesu predočavanja ističe se bitnost *Verfremdung* efekta. Jurkowski ga posmatra kao narušavanje scenske iluzije i prikazivanje scenskih događaja ne kao realnih već kao fikcije koja se događa u pozorištu. Bitna razlika ogleda se i u činjenici da *V-effekt* u dramskom teatru nije neophodan, *rad glumca bez Verfremdunga je zamisliv, ali je lutkarski komad bez Verfremdunga nezamisliv jer je u njega upisana napetost koja proističe iz njegove otkrivajuće dualnosti* (Jurkowski, 2006: 141). Korištenje elemenata poetike epskog teatra u lutkarskom teatru ogleda se u songovima, koji najčešće predstavljaju komentar na radnju i autorski stav; u pripovjedaču koji *vodi priču*; u fragmentarnoj dramaturgiji sastavljenoj od više scena među kojima ne postoji čvrsta veza; u udaljavanju glumca od lika u epskom teatru na kojem insistira Brecht, a u lutkarstvu je prisutno u njegovom temelju, odnosno u odnosu lutkar-lutka.

Antonin Artaud je svoje pozorište, osnovano 1927. godine, nazvao po Alfredu Jarryju. Međutim, u tom pozorištu nikad nije koristio lutke, niti su njegovi tekstovi izvođeni u lutkarskom pozorištu. S druge strane, poetikom *sirovog pozorišta* u mnogim je elementima bio blizak lutkarskoj poetici. Insistiranje na deliterarizaciji pozorišta, potenciranje scenskog pokreta kao najznačajnijeg izražajnog sredstva glumca, korištenje *sirovih* zvukova, naglašavanje značaja rituala i mita za pozorište – odlike su *sirovog pozorišta,* koje je vrlo blisko i primjenjivo u lutkarskom pozorištu. Mogućnost ostvarivanja poetike Artaudovog *sirovog pozorišta* u lutkarskom pozorištu prepoznao je i bračni par Michel i Michèle Poletti: oni su 1969. godine u Brèu u Švicarskoj svoje lutkarsko pozorište preimenovali u Teatro Antonin Artaud. Michel Poletti je u svojim lutkarskim predstavama bio posvećen poetici A. Artauda i težnji ka ostvarivanju totalnoga teatra.

Pozorište se nikad, kako u teoriji tako i u praksi, nije odredilo spram poetike postmodernizma po Patriceu Pavisu. Pavis ističe samo nekoliko oprečnih mišljenja[3]. A Teodora Vigato, pozivajući se na Jurkowskog i njegovo viđenje metamorfoza u pozorištu lutaka u drugoj polovini 20. stoljeća, ističe konkretne promjene u lutkarskom pozorištu u razdoblju postmodernizma.

---

[2] Rudman u ovom dijelu koristi dijelove teksta "Ka novom teatru" Marijane Petrović, koja ukazuje na razlike između termina *umjetnost animacije,* pod kojim podrazumijeva glumačku sposobnost oživljavanja bilo kojeg materijala (lutke, predmete, maske) *i tehnike animacije,* odnosno načina pokretanja tih materijala .

[3] Vidjeti više u: Patrice Pavis, *Pojmovnik teatra*, Akademija dramske umjetnosti Zagreb, Centar za dramsku umjetnost Zagreb, Izdanja Antibarbarus, Zagreb, 2004, str. 274.

> *Lutkarska je poetika u razdoblju postmoderne razbila klasičan paravan i demistificirala lutkarsku animaciju, samim time uništila je čaroliju ili lutkarsku tajnu. Udaljila se od fiksiranog dramskog predloška, uvela improvizaciju i obraćala se izravno gledateljima nastojeći ih uključiti u dramski proces* (Vigato, 2020: 421).

Hans-Thies Lehmann u postdramskom teatru dodatno osamostaljuje scenske elemente. Oni dobivaju ravnopravnu ulogu između termina *umjetnost animacije*, pod kojim podrazumijeva glumačku sposobnost *oživljavanja bilo kojeg materijala (lutke, predmete, maske)* i *tehnike animacije*, odnosno načina pokretanja tih materijala u kreiranju *izvedbenog teksta*, gdje bitnu ulogu ima vizuelna dramaturgija predstave. Referirajući se na Lehmanna, Tretinjak navodi:

> *Elementi scenske igre oslobađanjem i osamostaljivanjem nisu više tek ilustracija, već potencijalni nositelji i graditelji radnje, igre i izvedbe. Scenografija više nije tek dekor, već suigrač i lik, kostimografija vlastitim karakteristikama oblikuje kretnje lika ili preuzima primat nad njim, svjetlo postaje vodič kroz radnju, važan dio scenografije i potencijalno samostalni lik, a auditivni sloj od zvučne kulise postaje nositelj ritma predstave, oblikovatelj atmosfere, apstraktnog prostora i same igre* (Tretinjak, 2022: 31)

U knjizi *Aristotel ili vampir zapadnog pozorišta* Florence Dupont ističe kako je Aristotel – s obzirom na to da je rođen 141 godinu poslije Eshila, 108 godina poslije Sofokla i 101 godinu poslije Euripida, a nije bio ni Atinjanin *nego tuđinski čitalac atinske tragedije, čovek koji ne poznaje živo pozorište grada u kojem nije odgojen* (Dipon, 2011: 22) – *Poetiku* bazirao na čitanju tekstova a ne na gledanja predstava, pa je zbog toga afirmisao značaj poezije nauštrb pjevanja, gledanje „spektakla“ usmjerio je ka čitanju i živi scenski događaj pretvorio u tekst. Zanemarujući ritual, muziku, pjevanja i hor, koji su bili bitni elementi grčke antičke predstave, Aristotel je, smatra Dupont, naglašavanjem značaja *fabule* i *predstavljanja* uspostavio pogrešan pozorišni kanon. Evropsko pozorište svojevoljno je upalo u zamku robovanja *Poetici*, zbog čega je *dramaturgija lišila pozorište teatralnosti* (Dipon, 2011: 174). Zato Dupont naglašava kako je potrebno preispitati historiju pozorišta na Zapadu i *dekonstruisati dva parazitska pojma, pojam predstavljanja (mimèsis) i pojam fabule, koji su retko prenosivi na druga pozorišta* (Dipon, 2011: 173).

Jean-Pierre Sarrazac u svojoj knjizi *Poetika moderne drame* ističe kako je *otvorena forma* otvorila put ka *vladavini nereda*, u kojoj autor/ica mora pronaći formu prilagođenu općem društvenom haosu. Početkom 21. stoljeća dramski tekst više nije priča s pravolinijskim procesom, niti s jedinstvom lika i njegova karaktera, nego je to *rapsodijska pulsija* s uznemirujućim glasom koji stalno prekida tok radnje i reže ga na neovisne komadiće. Nova

drama, dedramatizirana fragmentarnom strukturom, koristeći montažu, retrospekciju, anticipaciju, ponavljanje-variranje i prekide, nastoji prikazati odnos otuđenog pojedinca prema čovječanstvu u kojem vlada civilizacijski, kulturološki i politički haos. Predmet savremene drame je *kontraživot,* s likom bez karaktera, koji je svaki dan sve bliži *čovjeku gomile* i koji je suštinski *transpersonalan*[4].

Lutkarska dramaturgija 20. stoljeća nije bila predmet značajnijih istraživanja, niti su predmet istraživanja opće dramaturgije bili tekstovi koji su izvođeni u lutkarskim pozorištima. Pojedinačne analize i komentari isticali su osnovne specifičnosti lutkarske dramaturgije, koje su se ponavljale od autora do autora ili od teoretičara do teoretičara, a najčešće se spominju sljedeće: neživi predmet oživljen u scenskom prostoru; lutka u svojoj suštini kao znak znaka je već metafora; lutka je kao oživljeni predmet već bajka, a bajka je bazirana na crno-bijelom poimanju svijeta; čudesnost kao izvor lutkovnosti; jednostavnost priče; likovi u akciji bez dublje psihologizacije; lutkarski likovi kao arhetipi; epski karakter lutkarske dramaturgije kao niz scena bez bitne uloge uzročno-posljedičnog razvoja radnje; lirski karakter lutkarske dramaturgije kao kombinacija lakonskog jezika i vizuelnih znakova u stvaranju nove narativno-vizuelne poezije koja zapostavlja događaj; fragmentarna dramaturgija; ponavljanje scena i rečenica; groteska kao lutkino najbolje oružje; lutkarstvo kao totalna umjetnost; itd.

Između predstavljenih teorijskih osvrta na dramaturgiju 20. stoljeća i specifičnosti dramaturgije lutkarskog pozorišta vidljive su sličnosti. Veze su sasvim razumljive, jer se radi o dva sasvim bliska semiotička sistema, koji se u procesu osamostaljivanja scenskih elemenata u multimedijskom (heterogenom) pozorištu sve više prožimaju.

Razlika se događa jedino u konceptualnom pristupu određenoj predstavi radi korištenja različitih izražajnih sredstava. Specifičnost koncepta podrazumijeva različito značenje određenih znakova u scenskom prostoru, bez obzira na to da li se kao izražajno sredstvo dominantno koriste lutke ili glumci.

Izlaskom glumca na scenu i kreiranjem otvorenog odnosa između glumca-animatora i lutke, odnosno rušenjem principa homogenog lutkarskog pozorišta, proces oživljavanja nežive materije predstavlja *stalni aktivator promjena scenske stvarnosti, odnosno igranja i rušenja scenske iluzije kroz efekt začudnosti* (Tretinjak, 2021: 78).

Navedeni efekt začudnosti ne podrazumijeva nužno Brechtov Verfremdungseffekt; naime, u lutkarskom pozorištu taj odnos javljao se i u stvaralaštvu Edwarda Gordona Craiga, Aleksandra Jakovljevića Tairova i Vsevoloda Mejerholjda, i *izražavao se u suprotstavljanju glumca i njegove role, u udjelu maske, u podcrtavanju specijalnih gestova, uključivanju dokumentarističkog materijala, odvajanju govornog teksta od gestikulacije, u citatima stihova i likova, u direktnom obraćanju glumca publici* (Fiebach. U: Jurkowski, 2006: 109). Bez obzira na ulogu *začudnosti* u odnosu glumac-lutkar, promjena njihovog odnosa i usložnjavanje u

[4] Više vidjeti u Žan-Pjer Sarazak, *Poetika moderne drame*, Clio, Beograd, 2015.

heterogenom lutkarskom pozorištu imali su presudnu ulogu u promjeni lutkarske dramaturgije krajem 20. i početkom 21. stoljeća.

Proces osamostaljivanja scenskih elemenata u lutkarskom pozorištu, koji postaju animabilni likovi (znakovi) i kontekstualiziraju scenski iskaz, Jurkowski naziva atomizacijom elemenata lutkarskog pozorišta. *Lutke, rekviziti i predmeti žive različite živote i zbog toga imaju različita pozorišna svojstva i sposobni su da stvaraju različite konotacije* (Jurkowski, 2007b: 235).

BUGOJNO OD 13.07. DO 20.07.2024.

VEČERAS

Pozorišna dvorana
20,30 sati

Takmičarski program

Banjalučko studentsko pozorište

SVI SMO MI GLUMCI

Tekst: Jelena Pantin i Momčilo Stanojević

Režija: Aleksandar Pejaković

Igraju:

Zorana Vuković (glumica sa bijelim krznom)
Milica Petković (glumica u zelenoj košulji)
Nikolina Bilandžija (glumica u crnom)
Helena Stević (glumica u kostimu Male sirene)
Nikolina Karalić (glumica u krem mantilu)
Natalija Medojević (glumica u crvenom)
Stefan Ćirić (glumac u duksu)

Dramaturgija: Branislav Nedić i Aleksandar Pejaković
Producent: Aleksandar Pejaković
Scenografija i kostim: Aleksandar Pejaković
Autori teksta: Marija Pantić i Jelena Vukićević
Koautor teksta: Momčilo Stanojević
Autor songa: Katarina Borisavljević
Autor muzičke melodije: Miloš Marković
Plakat: Srđan Ćirić
Kolažne fotografije: Nina Veljović

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

BUGOJNO OD 13.07. DO 20.07.2024.

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

O predstavi:

Predstava kreirana na osnovu teme. Vodeći s glumicima proces, Pejaković se uvijek drži osnovne teme i provlači glavnu ideju o savremenom društvu.

Kontekstualizira sa društvom prepoznatljivo, ali suptilno. Bez agresivnosti da izvrši zloupotrebu scene, razumijevajući je prije svega kao estetski prostor, a ne prostor za izgovaranje pamfletskih parola ili da bi se nekom nagovorio. Aco uvijek ima stav iza kojeg stoji uvjerljiva estetika. Igra novih mladih glumica i glumaca je uvjerljiva i uz dosta samopouzdanja relizirana na malom scenskom prostoru, na kamernoj sceni. Publika glumcima diše za vratom ili u lice, ali glumci igraju.

Predstava govori o mladim diplomiranim glumcima koji čekaju priliku za posao, kroz prizmu njihovog dolaska na imaginarni kasting za ulogu na filmu.

BUGOJNO OD 13.07. DO 20.07.2024.

4. DAN FESTIVALA

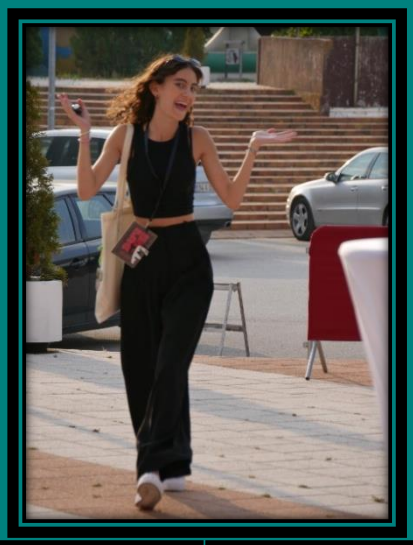

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

OBAZIRANJA

FEDRO: Eto, prešli smo polovicu.
FEDRINICA: Šta smo prešli?

FEDRO: Velim, prošlo je pola Festivala.
FEDRINICA: Ah, to, dobro si izračunao. Ti si baš ono vrsni matematičar.

FEDRO: Opet sa mnom pričaš s osjetnom dozom ironije.
FEDRINICA: Nu tebe. Samo kažem da ima osam predstava. Gledali četiri i ti oduzeo, i eto, dobio rezultat.

FEDRO: Ja sam znao tablicu množenja prije nego što sam krenuo u školu, za razliku od nekih ovdje prisutnih u sobi.
FEDRINICA: Kako ne'š znat', kad si imao deset godina u prvom razredu.

FEDRO: Pa koja ti je to budala rekla. Ja kren'o prije nagodinu.
FEDRINICA: Onda si propad'o. vidjela sam ti sliku iz prvog razreda, haman se i brčići ukazali.

FEDRO: Matere mi, ti imaš neke traume. Halucinirašl
FEDRINICA: Svi mi nosimo određene ožiljke iz djetinjstva.

FEDRO: Baš te barnula ona predstava sinoć dok spominješ ožiljke.
FEDRINICA: Jeste, ja imam ožiljak na nozi kad me uj'o onaj Kemin šarov.

FEDRO: (ljutito) Pa nisu ljudi mislili na takve ožiljke. Što si tako bukvalna?
FEDRINICA: Nego na kakve?

FEDRO: Ma ono, kad te neko maltretira. A da su ovi obični ožiljci, ja bih nosio nadimak Ožiljak. Sva su mi koljena izrazbijana, laktovi i glava.
FEDRINICA: Sjećam se ja, vazda su ti koljena bila krastava.

FEDRO: Kako ćeš ti znat kad si bila mala?
FEDRINICA: Ti mi prič'o kako si ćop'o kraste pa ti ostali ožiljci.

FEDRO: Otkad živim s tobom, život mi je ožiljak. Da me neko izvrati naopako, samo bi se ožiljci vidjeli.
FEDRINICA: Eto, ja sam za sve kriva. (sebi u njedra) Ako te spucam ovom štokrlom, 'vićeš' onda šta je ožiljak.

BUGOJNO OD 13.07. DO 20.07.2024.

52.TEATARSKI FESTIVAL BOSNE I HERCEGOVINE

SELEKTOR: Vahid Duraković

STRUČNI ŽIRI:
Slađana Zrnić
Jelena Kordić Kuret
Armin Omerović

MODERATOR OKRUGLIH STOLOVA: Mirza Skenderagić

ORGANIZACIONI ODBOR:
Hasan Ajkunić
Senada Milanović
Nedžad Milanović
Suad Velagić
Edin Ćatić Bato
Ermina Musić
Antonio Džolan
Vahid Duraković
Tidža Čaušević
Elma Idrizović
Azra Karalić
Haris Haznadarević

ŽIRI PUBLIKE:
Sead Karadža
Edin Korjenić
Senad Jusić Čupo
Vanda Herceg
Minela Ugarak
Adin Kurbegović
Muris Bušatlić
Sanela Kolovrat
Dunja Boburov

DIREKTOR FESTIVALA:
Mirza Idrizović

ORGANIZATOR KULTURNIH AKTIVNOSTI: Vahid Duraković

PR FESTIVALA: Azra Dževahirić

DIZAJN PLAKATA I NASLOVNICE KATALOGA: Antonio Džolan

UREDNIK INTERNET STRANICE:
Edin Ćatić Bato

REDAKCIJA BILTENA:
Nedžad Milanović, urednik
Ermina Musić, tehnički urednik
Senada Milanović
Suad Velagić
Mirza Bušatlić
Belma Šabić
Ajla Sušić
Adin Kurbegović
Emina Duradbegović

FOTOGRAF FESTIVALA:
Edin Ćatić Bato

VOLONTERI:
Adem Ugarak
Aida Sušić
Amila Hamzić
Amna Duradbegović
Azra Halilović
Emrah Bušatlić
Merima Mešić
Naida Bušatlić
Una Ugarak
Adna Kurbegović
Ajna Krvavac
Amina Alispahić
Arijan Duradbegović
Ela Jusufbašić
Ines Fuka
Merjem Jusufbašić
Selma Huskić
Dženita Topčić

TEHNIČKA EKIPA:
Senad Imamović Struja
Edin Ćatić Bato
Mahmut Ždralović
Jusuf Hozić Caci – IMA IH JOŠ!

VAŽNI BROJEVI
-POLICIJA 122
-VATROGASCI 123
-HITNA POMOĆ 124
-PORTIRNICA KSC-a 030/509-722
-AUTOBUSNA STANICA 030/251-789
-DIREKTOR FESTIVALA 030/509-720
-UREDNIK BILTENA 061/796-877